

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Dissertatio Pro secunda Die. De Gravitate Peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

DISSERTATIO.

Pro secunda Die.

De Gravitate Peccati.

In Meditatione, quam de propriis Peccatis instituimus, considerandam sumpsimus causam, à qua peccatum quodlibet suam quasi substantiam, malitiam & gravitatem habet, quæ in eo scilicet consistit, quòd DEO sit contrarium. Cùm enim Divinæ Majestatis Excellentia infinita sit, inde fit, ut Jus ipsum, quod in nos pro Divinarum suarum Perfectionum ratione habet, itidem infinitum sit, & idcirco Sui offensam, tot attributis repugnantem, infinitam quodammodo faciat. Et hinc nimirum est, quòd omnis DEI offensa, pro infinita Divinorum Nominum, quibus opponitur, Amplitudine, quadam omnino ratione infinita sit. Aliæ deinde Considerationes, quas ibi cum S. Ignatio adducimus, quòd nimirum peccatum à Creatura committatur despiciatissima, obligatà DEO pro tot cælitus acceptis favoribus, titulis prorsus infinitis; quòd item, qui offendit DEUM, ipsa, quæ accepit, beneficia in impietatis suæ instrumenta convertat, & in ipsas etiam Creaturas sit injurius, dum contra Creatorem perduellis est. Hæ, inquam, Considerationes

tiones id agunt, ut novam aliquam malitiæ ac-
 cessionem ex eo demonstrent, quòd persuade-
 ant, peccatum rationi adversari acerrimè, &
 hac ipsa de causa, etiam DEO rem esse exosissi-
 mam, utpote qui illud severiùs vult esse veti-
 tum, quod cum recta ratione minùs deprehendi-
 ditur convenire.

En ergo tibi exactissimam malitiæ, quæ pec-
 catum quodvis abominabile se facit, menti-
 ram! Incomprehensam nimirum DEI Exce-
 lentiam, inexplicabilem Creaturæ vilitatem
 & perduellem denique homuncionis abjecti-
 simi impudentiam, quæ Divini Juris, multo
 in partibus violati, reum se audeat facere. Ha-
 enim illa sunt capita, quæ inprimis opus
 perpendere, si quidem peccati enormitatem
 penitiùs mens est intelligere: Cùm res utique
 manifesta sit, quòd offensæ magnitudinem
 Majestatis læsæ mensuram, peccantis item
 vilitatem, & numerum denique jurium, in quo
 peccatur, rectissimè exigamus. Atque ita
 ineffabilem DEI Excellentiam intelligit, &
 spicatissimam hominis vilitatem, & illos
 nique titulos, quibus DEO obstringimur,
 Divinorum Nominum suorum, quæ peccatis
 offendimus, numero & ratione, ille peccatis
 etiam unius, intelligit Gravitatem.

Non id agam hîc, ut porrò prosequar hæc argumenta, quibus peccati malitia tibi manifestius appareat: peritius enim illud Divinus in Meditatione spiritus exequetur. Mihi hoc duntaxat in animo est, alia quinque capita adducere, ex quibus peccati incredibilis deformitas efficacissimè comprobatur. Priora tria ad odium pertinent, quò DEUS peccatum solet prosequi; reliqua duo ad supplicium referuntur, quò sive in hac, sive in altera vita castigantur, quæ perperam contra DEUM commissa sunt. Quamvis enim neque odium illud, neque supplicia, quibus plectitur peccatum, ejusmodi res sint, quibus augetur offensæ malitia, sunt tamen quiddam annexum huic malo; & cum augeantur pro peccati gravitate, manifesto nobis argumento sunt, quàm detestabile illud sit, quàmque dignum supplicio, cum id tam implacabili odio prosequatur, & pænis castiget tam exquisitis, qui est Sanctitas ipsa, ipsa Bonitas & Justitia.

Indubitatum sanè est, quòd DEUS infinitè sapiens & sanctus odisse nihil possit, nisi quod odio dignum est, neque possit abominari aliquid vehementius, quàm æquum sit. Quoniam igitur detestabile nihil est, nisi idem & malum sit, ideo neque DEUS odisse peccatum poterit, nisi

nisi malum sit, neque odisse id infinitâ quadam
abominandi ratione, nisi malum sit omni ma-
lorum genere superius, & odiô dignum infini-
tô. Et idcirco, cum infinitum sit odium illud,
quô DEUS peccato adversatur, infinitum ut
hoc sit malum, necesse est: Manifestum est
igitur, ad concludendum, quòd offensa DEI
malum sit infinitum, hoc unum sufficere, ut in-
telligas, infinitum esse odium illud, quô DEUS
illam castigat.

Jam verò & hoc in confesso est, quòd DEUS
noster, Sapientissimus simul & Justissimus, pe-
nire nihil possit, nisi quod supplicio dignum
est, neque graviori aliquem pœnâ castigat
quàm quantæ se reum quisque fecerit. Igitur
ut infinitam peccati turpitudinem esse judicemus,
satis erit persuasum nobis esse, tormentis
quibus DEUS peccata plectit, finem acerbiorum
nullum admittere. Dispiciamus igitur, quan-
tum sit DEI odium in peccati malitiam,
quàm atrox sit vindicta, quæ de flagitiis ab-
solet exigi, & eâdem omnino operâ intelligimus,
in quo malorum genere versetur Dei
vini Numinis offensa.

SSS

De odio DEI adversus

Peccatum.

Ex tribus præcipue effectibus Divini hujuscæ odij gravitas manifesta fit. Primus est, quòd gratiam Creaturæ rationali, quâ felicissimè tanquam DEI Filius fruebatur, eripiat, & extinguat idcirco jus ad gloriam, quam æternùm beanda expectabat. Alter est, quòd ex solo peccati odio in æternis ignibus peccantem torqueat. Tertius, quòd Filium suum Unicum mortè turpissima voluerit condemnari, ut peccatum, quod tantopere in nobis detestatur, aboleret.

I. ARGUMENTUM

Divini odii adversus peccata,
GRATIÆ DIVINÆ ET GLORIÆ

I A C T U R A.

Cùm DEUS, quidquid bonum est, pro bonitatis ratione & merito suo diligit, ac peculiari quodam affectu in Creaturas suas, Gratiæ & Gloriæ thesauris exornatas, rapiatur, nunquam certè in homine vel extingueret, quam aliquando dedit, Gratiam, vel impediret, quam promisit, Gloriam, nisi motus à re quapiam digna, quam detestetur severissimè. Quodvis autem gravius peccatum sufficiens DEO causa est, ut nobi-

nobilem illum Gratia & Amicitia Divina
statum aboleat, & neget omnem ad eternam
Gloriam accessum, erepta nimirum homini
peccanti gratia, omni que ad Gloriam caelestem
jure eo usque extincto, dum ejurata perveraciter
ad offensum redeat. Persuasum igitur esse de-
bet, quamlibet graviolem offensam rem esse Di-
vinæ voluntati exosissimam, quæ ad tam pe-
niciosum illam odium possit irritare.

Præterea si unius peccati mortalis in-
DEUS gradus gratia homini infinitos erip-
ret, si tot habuisset, & jus ad gloriam om-
extingueret, quamvis infinitam pro meritis
posset expectare; quis satis intelliget, quæ
implacabili odio Divinæ Majestatis suæ
viores offensas aversetur? Certè indignius
quam ob peccatum ex gravioribus levissimum
concepit, pro odij, quò illud detestatur, veni-
mentia, infinita quodammodo ut sit, nec
est: & cum DEUS odisse amplius non possit
quàm quoad meretur rei malitia, manifestè
inde conficitur, peccatum mortale quoddam
malum esse quodammodo infinitum, &
malitia infinita quadam enormitate, odiosum
num esse itidem infinitò.

Hoc malitiæ gravis peccati demonstratio
argumentum, difficile non erit, venialibus etiam

noxis applicare, si considerabitur, quanto pe-
re etiam leviusculos hos errores detestetur, cum
animas, etiam sanctissimas, & ad gloriam sub-
vehendas pro meritis suis altissimam, si tamen
cum uno vel pluribus ejusmodi navis eas con-
tulerit decessisse, priverit idcirco tantisper beati-
tudine sua, neque prius admittat ad amplexum,
quam pœnas omnes, quas Divina Justitia pro
delictis illis exigit, exsolverint, atque adeo
terreri prius eas opus est in flammis illis sævis-
simis, inter dolores animi ineffabiles, quos ex
eo sentiunt, quod differri se videant à felicita-
tis suæ jucundissima fruitione.

ARGUMENTUM II.

Divini odii adversus peccata,
SUPPLICIUM PECCATORIS.

Hoc Divini odij argumentum ut rectius in-
telligas, neque decipi te patiaris per ea, quæ de
Divina etiam adversus rebelles benignitate
continet, duo sunt, quæ debes observare.

Unum est, quod DEUS omnium quidem
Creator sit, non autem Pater sit per adoptio-
nem, nisi illorum duntaxat, quos habituali
gratiâ sanctos sibi que amicos facit. Atque
ideo cum omnes, quotquot vivimus, produ-
xerit,

M

xerit, intuetur adhuc etiam infelicissimos et damnatis, tanquam opus Divinarum manuum suarum, agnoscens nimirum in eorum natura Divini vultus imaginem, quam uti imprebitur sit semel humanæ menti, ita nunquam deinceps cessat conservare. Adoptionis autem gratiam perdidit miser, & jacturâ quidem æternum irreparabili, ac proinde, cum filiorum DEI felicissima sorte exciderint, neque Patrem amplius compellere audent, quem potius vitiis inimicum sibi constituerunt.

Alterum est, quod amor amicitie, quod DEUS hominem justum liberè complectitur, certam quamdam in eodem benevolentiam bonitatem supponat, quæ naturæ quidem tantus est, in id inclinans DEUM, ut creaturæ suæ beneficiat; atque adeo ut liber DEI hominem diligentis amor ex Divina ejusdem dignitate, tanquam ex radice quadam sua, crescat, & proficiatur, eoque benevolentiam DEI mentem inclinet, ut hominem potest Divinitatis imaginem, gratiâ suâ dignitate exornare, & velut adoptivum Filium patris affectu complecti. Hic tamen Divinae Bonitatis fructus, nullâ nascitur ex necessitate ex ea liberrimè procedit; quocirca facile eum perdi, & perire quodammodo salvâ

cis suæ integritate. Quamvis enim DEUS hominem gravi delicto obnoxium, non jam amplius amabili illa dilectione foveat, quâ filios & amicos prosequitur, at illum tamen affectum non deponit, quò peccatoris etiam turpissimi naturam, tanquam imaginem suam diligit, hoc nimirum agente benevolâ DEI nostri optimi indole, ut hominem, quantumvis flagitiosum, clementer tamen, & nunquam pro delictorum meritis castiget. Et hæc DEI Creatoris nostri benignitas est, quam considerandam hic proponimus, velut ejusmodi nimirum aliquid, quò urgetur quodammodo DEUS, ut aversetur hominis à se facti infelicitatem, & quò idem impeditur, ne peccata tam severe puniat, quàm id faceret, nisi vindicem ejus manum infinita hæc, de qua sermo est, bonitas contineret.

His ita observatis, assero, quòd DEUS, quemadmodum infinitis partibus tenerius nos amplectitur, quàm ulla Mater infantulum suum, ita cum majore doloris sensu aversetur, quidquid nos affligit, quàm quò Mater amatissima soleat execrari, si quid filiolum torquet: & crescit quidem hoc Divinum adversus calamitates nostras odium cum ipsa miseriarum, quas patimur, acerbitate, ita, ut si has infinitas

tas esse contingat, ipsa quoque eandem aver-
sandi ratio non admittat modum, sed infinita
fit. Et hac de causa, cum Inferni supplicia ejus
sint indolis, ut torqueant in homine, quidquid
doloris capax est, cum atrocitate nocendi sint
intensissima, cum diuturnitate sint aeterna, at-
que ideo infinita; digna sunt, quae DEUS odio
detestetur inexplicabili; neque pateretur illa
irrogari homini, longè verò minùs ipse infli-
geret, nisi malum in homine deprehenderet in-
finito DEI odio dignum, quòdque mereatur
infinitam quadam infelicitate ab infinita bonitate
castigari.

Jam cum prater peccatum mortale res in
homine nulla possit esse, quae tali abominatio-
ne digna sit, fatendum est necessariò, illud esse
coram DEO ratione quadam infinitam detesta-
bile. Neque enim alioqui toleraret hoc im-
mensa Creatoris nostri benignitas, ut acquies-
cat quodammodo, & veluti recreetur aeternam
iisque crudelissimis Creaturae suae tormentis
quandoquidem in humanis etiam nemo pateretur
tam severus est, ut extrema filij infelicitas
delectetur, nisi quid odio tali dignissimum
eo deprehendat. Cum igitur quodvis gravius
delictum tantae sit malitiae, ut DEUM Opus
num ad plectendam severissime Creaturae suae

suam obliget, utut id grave quodammodo accidat infinitæ ejusdem Bonitati, cui utique injucundum est, tam enorme homini, hoc est, Divinæ mentis imagini malum irrogari; idcirco sapienter concluditur, peccatum & in se modis infinitis esse detestabile, & mereri hac sua tam perniciosa turpitudine, ut nemo sit, qui illud pro meritis odio quodam infinito non abominetur.

Non difficile fuerit, hoc Argumentum venialibus etiam peccatis applicare, si consideres, quantæ oporteat ut sint malitiæ, cùm ea DEUS adeo severè persequatur, ut Animam eorum unicò infectam in purgantes flammis deiciat; ubi præter tristissimum illud, quod *Damni* nuncupant, supplicium, etiam ignes, nihilò inferni ardoribus mitiores, idque non rarò per longam multorum annorum seriem, pati necesse sit. Certè incomprehensa DEI bonitas diligit beatas has Animas amore illo & forti & tenerimo, quem & Divina, quâ ornatae sunt, gratia, & ejus, quam expectant, & ad quam admittendæ sunt, gloriæ caelestis pulchritudo promeretur, ac proinde supplicii illas tam immanibus utique non sustineret subijci, nisi ejusmodi adhuc laborarent naëvis, qui purissimæ Majestatis oculos intolerabili horrore of-

fenderent. Nempe sapiens quædam & benigna Mater non plectit filiolum, nisi ut vel emendet, vel ut expiet errorem, qui maternis oculis displicet. Ita, cum dilectas sibi animas ultrix DEI justitia castigat, quæ neque crescere in virtutum cultu, neque labi amplius in errorem possunt, paterna hac severitate sua nos docet, quàm gravi odio prosequatur, quod tam severi supplicij, etiam amicis irrogandi, causam præbuit. Unde conficitur, peccata etiam venialia, longè, quàm passim arbitremur, esse fædiora, utpote quæ mentes, DEO gratissimas inexplicabili supplicio subijciunt, quidquid repugnet amantissima illarum Supremi Numini bonitas.

III. ARGUMENTUM.

Divini odii adversus peccata,
MORS ACERBISSIMA FILII DEI

Cùm DEUS ter Optimus Maximus ipsa perfectionis sit essentia, ita quidquid est usque ad perfectionem, id omne in se comprehendit, necesse ad plenissimum illarum apparatus non la possit. Quemadmodum enim infinitè Sanctus est, ita est quoque Potentissimus, Sapientissimus, Optimus; pari scilicet necessitate eorum virtutum ejusmodi Thesaurum complexus, qui

singulas in se continet. Et hæc quidem, etsi ita se habeant, illud tamen inter enumerata DEI attributa discrimen intercedit, quòd nihil supra usitatam Naturæ Legem fiat, si Sapiencia, Bonitas & Potentia certâ quadam portione creatis etiam rebus communicetur, superet autem Creaturæ dignitatem, Divinæ Sanctitatis participem fieri, cùm hoc donum Naturæ vires longè excedat. Ex quo videtur consequi, peculiari quadam ratione Sanctitatem DEO esse propriam, quâ neque Sapiencia est, neque Bonitas, aut Potentia, cùm & Sapientissimi inter Angelos Cherubini hanc sibi præ cæteris sumant prædicandam, cælesti illo carmine non aliud diu noctûque ingeminantes, quàm *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus DEUS Exercituum.* Et ex hac Divinæ Sanctitatis supra cæteras perfectiones Eminentiam singularem illum affectum crediderim nasci, quò Sanctos prosequitur infinita Sanctitas, & quò eis felicitatem decernit infinitam, quam ex manifesta Divinæ Essentiæ suæ intuitione sunt hausturi: ea quidem ratione, ut quò altiùs Creaturæ Sanctitas excrescit, eò tenerior amantis illam Creatoris sit affectus, bonumque, quod illi optat, amplius; & per consequens severius illud odium, quò, quidquid adversum amico potest accidere, detestatur.

Proinde cùm Sanctissima Servatoris nostri
 Humanitas, Balsamò pretiosissimò Divinitatis
 delibuta, & infinities idcirco sanctior sit, quàm
 essent puræ Creaturæ omnes, si singulæ Sancti-
 tate creata decoratæ essent infinitâ, & ut pauci
 absolvam, cùm tam sancta sit, quàm est ipsa
 Divinitas, quamvis non essentialiter, & non
 tanta necessitate, sicut ista; ideo irrefragabilis
 est necessitas, ut DEUS & illam, & quidquid
 illa rerum agit, acceptius sibi jucundiusque ha-
 beat infinities, quàm habiturus esset actus pu-
 rarum Creaturarum omnes, etsi esset Sanctitas
 illarum infinita, & per consequens, ut bonum
 sanctissimæ huic menti majus velit, quàm ve-
 let Creaturis omnibus, malumque idcirco om-
 ne, quod illam posset affligere, detestetur acer-
 bius, quàm omnem illum calamitatum nume-
 rum, quibus Creaturæ reliquæ possent in-
 volvi.

Neque potest DEUS vel unicam ex actioni-
 bus Sanctissimæ illius Humanitatis ita perdere
 ut illius jacturâ malo cuiquam medeatur, atque
 ita honorem illum & delectationem, quam ex
 actione tali caperet, ultro negligere, nisi tam
 pestilens sit malum illud, ut inexplicabili quo-
 dam odio dignum sit, idque nobis manifestum
 DEUS velit, subiens jacturam actionis alicujus
 Fili

Filij sui, unde honor in ipsum redundasset infinitus, & Complacencia major infinities, quam sit illa, quam ex actibus Creaturæ alicujus perfectissimis possit capere.

Sed neque hoc continget, ut in mali cujuspiam remedium permittat, aut suâ etiam manu infligat Sanctissimæ Humanitati aliquid, quod ipsi molestum accidere posset; longè verò minùs fiet, ut mori illam velit in doloribus acerbissimis, & ignominiiis affectam incredibilibus, nisi malum, cui avertendo hæc permittit DEUS, sit ejusmodi, ut oderit illud implacabiliter, & hujus odij sui argumentum nobis efficacissimum exhibere velit.

Cùm igitur morti Filium suum DEUS tradiderit, ut ostenderet, quòd severè detestetur peccatum, cùmque etiam ultro se privaverit honore illo, quem ex vita illa mirabili DEI-Hominis illo tempore habuisset, quò separata mansit anima à Sacratissimo Corpore, quamvis id ex motivis & Sibi & Humanitati Filij sui gloriosissimis fecerit, voluit tamen irrefragabili testimonio nos erudire, acerbius esse, quam mente concipi possit, illud odium, quò peccatum, & mortis, & jacturæ, de qua loquimur, causam averfatur.

Et quandoquidem DEUS ita quidem peccata

ta gravia cumulativè quodammodo consideraverit, quando Filij sui acerbâ pro ijs morte voluit satisfieri, ut uni tamen & unico abolendo ejusdem Divini Sanguinis effusio esset necessaria, judicandum est, DEUM ita pro peccatis universis effundi voluisse Sacratissimû Filij sui Sanguinem, ut cum effundi etiam pro singulis fore statuerit, ita scilicet testatus, malitia majoris, etiam levissimi, ex mortalibus peccatis esse infinitam. Et ideo omnem mentis creaturæ superat capacitatem hæc malitia, omnem largitatis, quanta quanta est ad abominandam enormitatem, potentiam, ac per consequens odii infidelitatis detestabilis est, & digna, quam detestentur omnes animas infinitas, quotquot sunt aptæ ad intelligendum mentes.

Applica, quæ hucusque allata sunt, etiam venialibus delictis, & intellige, quantum in his erroribus mali lateat, cui extinguitur DEUS Unigeniti sui Sanguinem impendit, & nos erudire, quàm æquum sit, Deum hujus Sanguinis efficaciam in abolendo peccati modi peccatis non negligere.

De Pena Peccati.

Apparet quidem hujus pænæ severitas, etiam in ipso triplici capite, ex quo odium

DEVS id prosequitur, colligimus; sed cum nescio quid argumenti possit afferri contra illam probationem, quâ gravitatem peccati ex Gloriæ & Gratiæ jacturâ mensi sumus, cum hæc sit pœna peccati lethiferi, ideo his non immorabimur, sed ea solùm afferemus, quæ firmitatis ad struendum, quod diximus, amplius aliquid habitura sunt; hæc verò sunt peccati supplicium, & mors acerbissima Redemptoris nostri.

IV. ARGUMENTUM

Ad probandam peccati gravitatem.

PÆNÆ INFERNALES.

Cùm DEVS ipsa sit justitia, fieri nequit, ut acerbius aliquod Creaturæ suæ statuatur supplicium, quàm ejusdem demerita exigant. Unde, cùm infinitam pœnam illi irrogat, infinitam etiam malitiam in eo, qui punitur, præsupponi necesse est. Cùm infinita sint, quæ in Inferno reis infliguntur supplicia, cùmque ea in unici peccati gravioris vindictam quandoque decernantur, infinita debet esse etiam unius ejusmodi delicti gravitas, & ideo digna, quam nemo non infinito odio prosequatur.

Aliud est hoc Argumentum ab eo, quod supra

prà secundò locò proposuimus. Hoc enim nullam in DEO benignitatem aut clementiam considerat, sed iustitiam solummodo, quæ non permittit, hominem gravius, quàm commertus fuerit, castigari. Illud verò alterum, omni- sã iustitiã, amãnam duntaxat & benignissimam Divinæ Naturæ bonitatem intuetur, quæ facit, ut horreat Clementissimus Creator, quid homini grave videat & acerbum evenire. Cæterum ut efficacius, quæ hîc dicta sunt, penetret, operæ pretium est, Inferni tormento animo profundius hîc imprimere. Sed & peccato veniali congruit hæc ratio, eò ferè modo quò in secundo Argumento fieri posse diximus. Tandem & illa supplicia cogitanda hîc tibi sume, quibus DEVS in hac vita peccatum complectere; neque enim ullum tam atrox est, quod non mereri possit homo, etiam unico veniali peccato obnoxius.

V. ARGUMENTUM.

Ad probandam peccati gravitatem.

LYTRUM REDEMPTIONIS
NOSTRÆ.

Cùm satisfactio, quam ab Unigenito DEVS pro peccatis nostris exegit, plena lab

rum sit & calamitatum, non inidoneè supplicij instar considerari potest, quo peccatum in Filio suo vindex DEVS castigare voluit, atque ita pro Argumento nobis servire, quò peccati gravitatem adstruamus; cum tam severam pro illo satisfactionem Divina Justitia postulaverit. Cum enim DEVS ita à Filio suo expungi voluerit debitum, quod offensis nostris contraximus, manifesta fit ex solutionis magnitudine immensa debiti nostri moles.

Poterat ergo DEVS substantias quasdam spirituales cum illo perfectionum cumulo producere, qui eidem placuisset; poterat eas gratis prævenire tam efficacibus, ut se Divino obsequio consecrarent excellentissimè, & offerrent ei jure sanctissimarum actionum Sacrificium ad unci duntaxat peccati expiationem. Hæc tamen omnia judicavit Sapientissimus DEVS non sufficere; sed satisfactionem sibi exhiberi voluit simpliciter & absolutè infinitam: & cum videret, Creaturas puras, quantæcunque illæ futuræ essent, omnes tam pretiosi piaculi offerendi incapaces esse, voluit ex Divinis Personis Incarnari aliquam, ut in Humana, quam assumeret, Naturâ, satisfactionem exhiberet, dignam Divinæ Majestatis placandæ magnitudine, & offensarum gravitate. Qua in re manifestè

nifestè nos docuit, malitiam gravioris peccati esse infinitam, utpote quam nulla collectio sanctorum operum finiti valoris æquare possit, & idcirco personam expiantem opus sit infinita.

Quare rejectis, quæ & quantacunque offerri poterant, ad abolenda peccata, holocaustis, Vnigenitum suum DEVS humana carne voluit indui, ut Divinus nimirum homo actus in expiationem nostrorum criminum offerret, qui valoris essent infiniti. Et sanè Divina illa & incarnata Sanctitas, quæ Sanctissima Redemptoris nostri Humanitas, tanquam cælesti quodam succò delinita fuerat, tantum omnibus ejusdem operibus addidit pretij, ut, quod erat ex omnibus, sicut videri poterat, minimum, meriti tamen satis haberet, ad exhauriendum, etiam secundum justitiæ rigorem, omnium offensarum nostrarum prodigiosum excessum & enormitatem. Atque ideo videri cuipiam possit non aliud æternum Patrem ab incarnato Filio suo debere exigere pro expiando humano genere, quàm actum amoris aliquem, aut obedientiæ, aut aliud quid laboris non admodum molesti.

Sed neque Pater æternus, neque Filius ejusmodi duntaxat Lytro voluit acquiescere. Filius quidem opera Patri obtulit, non infiniti soliti

solùm pretij ob Sanctitatem agentis, sed in se tam perfecta, tamque excellentia, ut nobilius aliquid neque à DEO-Homine posset exigi. Pater verò ita quidem hanc Filij sui satisfactionem accepit, ut non tamen integrè contentus esse vellet, sed mori insuper juberet Unigenitum suum, si quidem redemptos nos vellet.

Et hoc Patris æterni Filiique decretum utique imprudens non fuit. Vtique fortuitò non accidit, ut Salvator noster, qui nobis iratum Patrem facili negotio potuisset conciliare, tantò tamen laborum ingentium impendiò id fecerit, passus & in animo & in Carne sua Sanctissima, quidquid utrobique toleratu potest esse difficile. Quid verò aliud, dum hæc ageret, docere nos voluit, quàm ut intelligeremus, quid de peccati gravitate sentiret incarnata Sapiencia. Si levi duntaxat manu & labore non difficili, vel nullo etiam delevisset, quod contra nos erat chirographum, non utique pro meritis æstimassemus delicti gravitatem; neque enim tunc solutionis pretium satis penetrassemus. Sed quandoquidem vitam integram DEI-Hominis videmus nobis redimendis impensam, causas utique efficaces habemus agnoscendi, quàm incomprehensibile malum sit, quod captivos nos attinebat.

Sanè

Sanè tam copiosa DEI Domini nostri Redemptio digna est, quæ duos potissimum effectus in pia Meditantis mente pariat. Unus est spes validissima obtinendæ veniæ, si quidem hanc per merita Divini Sanguinis pro salute nostra effusi flagitemus. Alter est ardens desiderium, omne genus obsequiorum Redemptori nostro exhibendi, & non parcendi ullis laboribus, necessariis ad complendum salutis nostræ opus, & satisfactionem pro peccatis nostris, quam DEUS à nobis exigit. Ita reddemus videlicet amorì aliquid, quo nos complecti voluit Redemptor, & quo movente infinitis maiorem Summam laboriosæ illius monetæ æternò Patri, & nobis obtulit, quàm quanta poterat etiam ex rigidissimæ justitiæ legibus postulari. Et hæc quidem gemina Documenta alibi potius pertinent. Nos hîc unicò illò contenti sumus, ut debiti nostri immensitatem ex immenso Lytri pro nobis dati pretio studeamus intelligere.

Neque enim laboriosa Servatoris nostri charitas satis habuit, ut liberationis nostræ pretium intra dolores & afflictiones, quamvis difficillimas, consisteret: voluit & Sanguinem ejusque guttam etiam ultimam exhibere, quin & mori voluit, ut extingueret, quod tam diu in

perniciem nostram vixerat, peccatum. Talis æterni Patris erat sententia, qui, quamvis placari posset quavis etiam minimâ Unigeniti sui incarnati actione, vitam tamen in salutis nostræ precium accepit integram, hoc est, seriem actionum & laborum, quos sustinuit, pretiosissimam, & pro piaculari tandem Sacrificio aliud sibi offerri noluit, quàm DEVM Hominem, ejusque Sanguine omni penitus effusô lavari sordes nostras voluit.

Quâ ex severitate intelligamus tandem, quantum horreat peccata DEVS, quandoquidem videri potest displicentiæ quodam velut æstu abreptus æternus Pater, ut acceptare, quin & exigere sustinet Unigeniti sui mortem, cum pro totius humani generis delictis plûs quàm sufficiens futurum fuisset opus ejusdem quodcunque levissimum. Jam si Filius paternis his imperijs promptissimè acquievit, si utriusque Divinæ Personæ sapientissimô Judiciô conclusum fuit, bene impendi DEI vitam, si ejus jacturâ peccatum possit aboleri: sanè necesse est, enormitatem peccati tantam esse, ut exhauriat quodammodo, vel absorbeat omnem illam potentiam, quam habet DEUS, ad averſandum omne mali genus; sicut amor ille, quô Pater æternus Unigeniti sui vitam & felicitatem

N

tem

tem amplectitur, vires omnes quodammodo impendit, quas habet infinita Bonitas ad amandum, quidquid Bonum esse intelligit. Ecce quis verò detestabitur satis malum illud, quod DEUM potuit occidere? Quis satis verebitur, illo malo se implicare, quod ipse DEI Filius ferre non potuit, quin sub fatali onere succumberet.

Applicabis hoc Argumentum etiam ad veniale peccatum, eò modò, quò Tertium applicari posse diximus. Perpendes autem, quomodo DEVS voluerit etiam veniale peccatum Redemptoris nostri Divino Sanguine elui, & aboleri specialiter per omnes sanctissimæ illius vitæ dolores.

